

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 125/2025
05.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Сакића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву 1К.11/23 од 25.06.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-635/24 од 17.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.02.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Сакића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву 1К.11/23 од 25.06.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-635/24 од 17.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву 1К.11/23 од 25.06.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 2 (две) године. ББ је упућена на грађанску парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. Окривљени је обавезан да на име паушала плати у корист буџетских средстава суда износ од 10.000,00 динара, а обавезан је и да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-635/24 од 17.12.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Краљеву и бранилаца окривљеног АА, па је потврђена пресуда Вишег суда у Краљеву 1К.11/23 од 25.06.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Душан Сакић, због повреда закона из члана 344. став 1, члана 394. став 2. у вези члана 83. став 1. и 2, члана 438. став 1. тачка

7) и 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд на основу члана 422. тачка 1) ЗКП одбије оптужбу према окривљеном АА јер није било захтева овлашћеног тужиоца за гоњење или да укине у целини пресуде Вишег суда у Краљеву 1К.11/23 од 25.06.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-635/24 од 17.12.2024. године и предмет врати на суђење првостепеном суду, с тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, обзиром да је водио поступак и побијану осуђујућу пресуду донео на основу непотврђене оптужнице Вишег јавног тужиоца у Краљеву КТО.бр.8/23 од 27.02.2023. године, а која је од стране кривичног ванпретресног већа враћена јавном тужиоцу како би је уредио и исправио одређене недостатке, а није вођен по новој измењеној оптужници Вишег јавног тужиоца у Краљеву КТО.бр.8/23 од 11.04.2023. године која је потврђена од стране кривичног ванпретресног већа поводом поднетог одговора браниоца окривљеног на ту оптужницу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер суд у конкретном случају није повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца и није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП. Наиме, суд је током вођења предметног кривичног поступка против окривљеног АА поступао на основу оптужнице Вишег јавног тужиоца у Краљеву КТО.бр.8/23 од 11.04.2023. године која је потврђена од стране кривичног ванпретресног већа Вишег суда у Краљеву решењем Кв.67/23 од 09.05.2023. године, а која оптужница је поднета од стране овлашћеног тужиоца будући да кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, које је окривљеном АА у овом кривичном поступку стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца и за које је он правноснажно оглашен кривим, спада у групу кривичних дела за које се кривично гоњење предузима по службеној дужности од стране јавног тужиоца.

Осталим наводима у овом делу, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, фактички указује на повреде одредаба члана 344. став 1. и члана 394. став 2. у вези члана 83. став 1. и 2. ЗКП од стране првостепеног суда, а због којих подношење захтева

за заштиту законитости није дозвољено окривљеном, па стога Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљеног није посебно ни разматрао.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, истицањем да је суд у односу на оба критична догађаја описана у изреци пресуде повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде и тиме прекорачио оптужбу. У прилог свог става, бранилац истиче да је суд у односу на критични догађај од дана 02.10.2021. године у изреци пресуде изменио чињенични опис радње извршења кривичног дела како је описан у оптужном акту јавног тужиоца и то додавањем у изреку пресуде значајно више криминалних активности окривљеног, чиме је увећао криминалну количину и криминалну вољу окривљеног, обзиром да је суд у изреку пресуде додао наводе „тако што је најпре ушао у спаваћу собу у којој су спавали његова супруга, оштећена ББ и њихова малолетна деца кћер ВВ рођена 2018. године и син ГГ рођен 2020. године, а који су боловали од короне и били у карантину, улетео у ту собу, готово разваливши врата, укључио светло и тражио по соби даљински управљач од телевизора, па како је оштећена устала из кревета да не би пробудила децу, ушла у дневну собу, клекла поред кауча и пронашла даљински управљач испод кревета где су га деца оставила и док је оштећена још била у клечећем положају, исту без икаквог разлога гађао својим мобилним телефоном, а затим јој пришао, након чега се оштећена ББ без речи склонила у спаваћу собу и поново легла поред њихове деце, док је он остао у дневном боравку и држећи у рукама њен лап-топ рачунар у коме је оштећена имала свој откуцани мастер рад, делимично поломио, што је оштећена ББ из спаваће собе чула и осећајући се несигурном и плашећи се да он не настави са вршењем насиља над њом, ћутала као да спава, иако је он повремено улазио у спаваћу собу и позивао је да изађе из исте“. Поред тога, у захтеву се наводи и да, иако је суд противправне радње окривљеног које је предузео дана 04.10.2021. године правно квалификовао као лакше кривично дело и то кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, уместо кривично дело силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ које му је стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, суд је прекорачио оптужбу на штету окривљеног и у делу изреке пресуде у којем су описане радње окривљеног које је предузео дана 04.10.2021. године, будући да је по ставу браниоца и у погледу ових радњи окривљеног увећао криминалну активност и криминалну вољу окривљеног.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе), а одредбом става 2. истог члана је прописано да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела. Дакле, из цитираних законских одредби произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, а евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, тачније у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, док закон не захтева и идентитет у погледу правне оцене дела.

По налажењу Врховног суда, у конкретном случају, побијаном правноснажном пресудом суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА. Ово имајући у виду да се правноснажна пресуда односи на истог окривљеног, те да су битна обележја бића кривичног дела везано за критични догађај од дана 02.10.2021. године иста и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке правноснажне пресуде са чињеничним описом радње дела датим у оптужном акту јавног тужиоца, обзиром да је окривљеном оптужним актом јавног тужиоца стављено на терет да је гађао својим мобилним телефоном оштећену и погодио је у пределу спољашње стране десне бутине, а затим подигао мобилни телефон са пода и више пута је тим телефоном ударио у исти део тела, након чега је лап-топ рачунаром оштећене ударао у сто и тако оштетио рачунар, а додавањем у изреку пресуде наводи у којима су само детаљније описане околности критичног догађаја од дана 02.10.2021. године, односно шта је претходило самој радњи извршења предметног кривичног дела и које радње је оштећена предузимала да би пронашла даљински управљач од телевизора који је окривљени тражио, као и њено понашање након што је окривљени над њом применио насиље гађајући је и ударајући мобилним телефоном у пределу тела – десне бутине, првостепени суд је, по налажењу Врховног суда, само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру оптужног акта јавног тужиоца, при чему окривљени није оглашен кривим за више криминалних активности и већу криминалну вољу (већу „криминалну количину“) од оне за коју је оптужен, нити је наведена измена извршена на штету окривљеног. Поред тога, имајући у виду да је чињенични опис радњи окривљеног које су предузете дана 04.10.2021. године и наведене у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, те имајући при томе у виду да суд, сходно одредби члана 420. став 2. ЗКП, није везан за предлоге јавног тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела, као и да је суд кривичноправне радње окривљеног које је предузео дана 02.10.2021. године и дана 04.10.2021. године правно квалификовао као једно кривично дело и то кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и за исто окривљеног огласио кривим и осудио, а да су окривљеном оптужним актом јавног тужиоца стављена на терет два кривична дела и то теже кривично дело силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ у односу на радње окривљеног предузете дана 04.10.2021. године и кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ у односу на радње окривљеног предузете дана 02.10.2021. године, то су, по налажењу Врховног суда, у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Жалбом браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Сакића указивано је на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те су ови наводи захтева били предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Краљеву 1К.11/23 од 25.06.2024. године. Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени је ове наводе браниоца окривљеног оценио неоснованим и о томе на страни 3 став други и на страни 4 ставови први и

други другостепене пресуде Кж1н-635/24 од 17.12.2024. године изнео разлоге, које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да је побијана осуђујућа пресуда заснована на незаконитом доказу и то на налазу и мишљењу вештака медицинске струке др Раше Љубисављевића, а који се односи на вештачење врсте и начина настанка телесних повреда код оштећене ББ. Као разлог незаконитости наведеног налаза и мишљења, бранилац истиче да је вештак др Раша Љубисављевић свој налаз и мишљење засновао на фотографијама које је мобилним телефоном сачинила сама оштећена ББ и доставила их јавном тужиоцу, при чему по браниоцу наведене фотографије не могу, сходно одредби члана 127. став 2. ЗКП, бити други податак у списима на основу кога је могуће извршити вештачење телесних повреда у случају када није могућ или по мишљењу вештака није потребан преглед повређеног или нема никакве медицинске документације, будући да наведене фотографије није сачинио криминалистички техничар као представник органа поступка, већ сама оштећена која није орган поступка.

Исти наводи захтева везано за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Сакића, те су били предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Вишег суда у Краљеву 1К.11/23 од 25.06.2024. године. Апелациони суд у Крагујевцу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 6 став други другостепене пресуде Кж1н-635/24 од 17.12.2024. године изнео разлоге, које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Наводима браниоца окривљеног у којима као незаконит доказ на којем је суд засновао побијану осуђујућу пресуду означава налаз и мишљење вештака за ИТ технологију Славка Миљановића, се по налажењу Врховног суда не оспорава законитост наведеног налаза и мишљења, већ се заправо само оспорава оцена суда о прихватљивости налаза и мишљења вештака за ИТ технологију Славка Миљановића и с тим у вези чињенично утврђење суда везано за оригиналност и аутентичност фотографија које је мобилним телефоном сачинила оштећена ББ, давањем при томе од стране браниоца сопствене оцене наведеног налаза и мишљења и изношењем сумње у оригиналност и аутентичност наведених фотографија јер нису пронађене у изворној меморији телефона оштећене, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног није посебно разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости

браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Сакића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић